

Жартівливі коломийки (народна творчість)

Автор Невідомий

Ой смійтеся, дівчаточка, та й ви, молодиці,
Посіяв я файку жита, а цибух пшениці.
На припічку молотив, у запічку віяв,
Під припічком наорав, пшениці насіяв.

Ой Іван-подолян ходив з посторонком,
Вперезався комишем, підпирався ворком.
Тримав став на печі, черпав воду саком,
Ловив рибу грабельками, стріляв птахи маком.
Як ся став запалив, риби погоріли,
Попалені щупаки до лісу летіли.

Ой дівчино, дівчинонько, вмієш ся пишити,
А не вмієш до сорочки рукава пришити.
— Ой ти, білява, білявино, чого така біла?
— Бо на мені пудерику до півтора кіла.

Ой ішов я з вечорниць та попід городи,
Замотався в гарбузи та й наробив шкоди.
Як зачали старі баби кочергами гнати,
То я мусив гачі[1] дерти, гарбузи латати.
Утікав я од Параски через перелазки,
Якась біда ударила по штанах три разки.
А я кричу: — Гвалту, люди, чого біда хоче? –
А по мені четвертий раз: — Не ходи поночі!

Як ішов я через село, курка мене вздріла,
Якби не та паличенька, була б мене з'їла.

Г"й скрипочка би не грала, якби не той смичок,
Не була би жінка бита, якби не язичок.
Та журюся, хлоп молодий, що ми жона схудне:
Доки зварить дещо їсти, то уже полудне.

Ой мала я миленького, ой мала я, мала,

Поставила на ворота, та й ворона вкрала.
Ой мала я хлопця, ой хлопця Андруха,
Посадила над водою, та й украла муха.

Роботящий легінище, нема що казати:
До півночі за дівками, до полудня — спати.

Егей, файна дівка, срайна, шкода, що лінива:
Штири днини горшки мокли, а п'ятої мила.

Та чотири легіники сіно обертали,
Миша в сіні шелеснула — вони повтікали.

Ой скажіте, добрі люди, чим Андрій хворіє:
На роботі — замерзає, коло миски — пріє.

Жартівливі коломийки, частина 2

Казали ми кури пасти за стодолов в просі,
Кури яйця погубили, я дістав по носі.

Ой прийшов я до дівчини, она пече пляцки,
Як ми дала лопатою, аж єм поліз рачки.

Ой ішов я селом, селом, так ми було стидно,
Несу курку під пахов, а ї хвостик видно.

Ой ішов я до милої піпу запалити,
Стрітили ня два легіні, хотіли побити.
Біда мені до милої, та й біда до піпи,
Лиш би я міг здоровеньким додому добігти.

Ой до гаю доріженька, до гаю, до гаю,
Летить мати з макогоном: "Вернися, бугаю!"
Летить мати з макогоном, тато з маківницев,
"Ой де ти ідеш, бугаю?" — "Я йду за телицев".

Ой прийшов я до Анночки так, як до ґаздині,
Вона мене виправила спати межи свині.

Ой дивися, дівчинонько, який я файненький,
Маю носик, як цибулю, зате вус чорненький.

Не бий, мати, Катерину, бий тую маленьку.
Бо я тую Катерину візьму за миленьку.

Порадьте ми, люди добрі, що маю робити,
Є у мене три грейцарі, хочу ся женити.
Та один дам гудакові, другий на горілку,
А третій дам тому ґазді, що за ня дасть дівку.

Хтів би я ся женойкою, хтів би-м жінку мати;
Прийде зима, сіна нема, нічим годувати.

Ой ковалю, ковалику, зроби мені дримбу,
Та дам тобі миску муки, повісма на линву.
Та дам тобі миску муки, щоби-с си утішив,
А дам тобі повісемце, аби-с си повісив.

Коло млина яворина, коло млина тиса,
Я не піду та до млина, бо ся бою лиса.
Не того ся лиса бою, що кури імає,
А того ся лиса бою, що жони не має.

Ой дівчино, дівчинонько, чого ж тобі горбик?
"Пасла-м бички понад річки, вчинив ні ся ковбик".

Ой з-за Люча іде туча, з-за Косова — хмара.
То-то собі ой Явдошка із Іванком пара.
Ой чи пара, чи не пара, мемо парувати,
Хоть Явдошка буде менша, мемо натягати.

Ой сидів він коло неї, а вона коло нього,
Не говорив він до неї, ані вона до нього.

Чи ти такий маґаляс, як я маґаляска?
Чи ти такі штани маєш, як моя запаска?

Ой я варю, варю борщ, ти вариш капусту,
Ти не маєш таки ніц, я лиш хату пусту.
Чорні очі по обочі, сірі — по долині,

Та ні в кому правди не є, лиш маленько в міні.

Ой я, бідний сирітонька, на біду зістався,
Поламали мама санки, я з печі спускався.

Ой скрипочки із липочки, струни з прядевниці,
Як заграю коло стола, чути до полиці.
Пекла коржі коло межі, один загнітився,
Який сам, такую взяв, ніц не помилився.

Сіла мила на коника та пішла додому,
А я сяду на корову та її догоню.

Гоп, чук, Серенчук, загородив кучку,
Не мав кого заганяти, загнав Серенчучку.

У нашої Оленочки серед села хата,
Тридцатеро Дітей має та й ще тулубата.

Ой чому ти не така, як твої мамуня, —
За мищину ягідок продала татуня.
За мищину ягідок, за торбину проса,
Та й купили за ті гроші хустину до носа.

Ніхто такий не розумний, як мої мамуня.
Що продали когута, купили татуня.

Сідай, тату, на лопату, мамо, на коцюбу,
Тато гейта, мама вішта, поїдем до шлюбу.

А мій батько був стрілець, застрілив сороку
Та наробив ковбасів на півтора року.

Та мій татко решітник, на решеті грає,
А мама сі так упила, лиш носом киває.

За коробку черешень, за літру горівки
Тато маму проміняв, сам пішов до дівки.

Чи я тобі не казала: "Пияку, покайся,
Кинь келішок, півквартирку, за літру хапайся".

Николаю, я вмираю, бігай по горівку,
Та не бери малу фляшку, бери си чвертівку.

Ой нап'юся горівочки та й плету ногами,
Іно я си підпираю носом та й зубами.

Скавав баран через паркан, на нім чорна вовна,
Отож би я заспівала, коби чарка повна.

Ой Штефане, Штефаночку, ой Штефане, Штефцю,
Коби-с купив горівочки, я би втерла перцю.

А Настуне молоденька, Настуне, Настуне,
А Настуня із комори півлітрівку суне.

Вчора-м пила, нині п'ю та й ще завтра буду,
А як прийду додомоньку, мужа бити буду.

А я з тої гризоти нап'юся парухи,
Стане мені світ, як банька, а люди, як мухи.

Чи чули-сте, люди добрі, що робить горівка?
Об'яв-єм ся коло дуба, гадав-єм, що дівка.

Горівонько-воковито, даю за ті злото,
А ти мене, молодого, провадиш в болото.

І я старий, і ти старий, коби-сь ми здорові,
Пропили-сьмо сиві воли, пропиймо корови.

А дід бабці купив капці, перстенець на палець,
Баба діда за чуприну: "Ходи, діду, в танець!"

Сидить дідо на лавиці, а баба під цівков: .
"Коби не ти, старий діду, ще би-м була дівков".

Ой у лузі на галузі сорока скрегоче,
Дідо хату замітає, баба ся регоче.

Заліщики — славне місто, неслава ся стала,
Миші хату підточили, баба з печі впала.

А наш вуйко кутив люльку в пристиглій пшениці
Та й прикутив чорні очі старій молодиці.

Єден каже: брате-свате, другий каже: куме,
Третій тихо поза плечі з макогоном суне.

Люблю ж тебе, моя мила, та люблю, та люблю,
А я тобі на вечерю воробчика уб'ю.
А з крилець — студенець, з голови — печеня,
Буде ж тобі, моя мила, препишна вечеря.

Бережани, Бережани, жаль мені за вами,
Не так ми жаль за макітров, як за пирогами.

Ой смійтеся, дівчатонька, та й ви, молодиці,
Я посіяв файку жита, а цибух пшениці.

На припічку молотив, на запічку віяв,
Під припічком наорав, пшениці насіяв.

Ой у лісі на галузі сова воду пила,
Галузка сі уломила, сова сі втопила.
Галузка сі уломила, сова сі втопила,
А вийтиха свого сина коромислом била.

Заєць косив, а лис клепає, лисиця згрібала,
Комар метав у копицю, а муха топтала.

Курка з'їла в'язку сіна, а кіт скирту проса,
А безрога капці звергла та брикає боса.

Ксенько моя, люба, мила, Ксенько моя темна,
Груди маєш гарбузові, смерекові стегна.

Сиві воли, як соколи, пощипали роги,
Котре дівча чорнобриве, тото куцоноге.

Ой Марина, ой Марина псам їсти варила,
А як же сі пси роз'їли, та й Марину з'їли.

Ой всі коні попутані, но єден без пута,

А всі дівки, як ластівки, но єдна засмута.

Ой що ж то ми за зілечко, що сі не посіє,
Ой що ж то ми за дівчина, що сі не засміє?

Ой гонорна дівчинонька, гонорна, гонорна,
Має очі, як тарелі, голова, як жорно.

Не бував я в дівчиноньки, лиш на Святий вечір,
Не міг-єм ся надивити, як на хвіст овечий.

Ой наша бiлявочка дується, як квочка,
Як наїється киселиці, то повна, як бочка.

Продавала дівчинонька одну діжку сира,
Стільки грошей вторгувала, що дримбу купила.

Ой у моїм городчику барвінок зелений,
Таке-м собі дівча вибрав, як пень обвалений.

Ой Боже мій милосердний, скарав ти мя тяжко,
Полюбив єм таку любку — була б ми нанашков.

В мої любки тонкі губки, тоненькі, тоненькі,
А хоч медом не мащені, та ми солоденькі.
В мої любки тонкі губки, тоненькі, тоненькі,
А ще тонші у кобили, громи би ї вбили!

Вибрав я си любовничку, ай бо ж си не кепська,
До роботи яко-тако, ой до миски лепська.

А я тото дівча люблю, що вно рано встає,
В голову сі пошкрібає та й назад лягає.

Ой на ставі, на ставочку водиця леліє,
Та ще моя дівчинонька робити не вміє.

Не дивися, легінику, що рукавці шиті,
Ай дивися, легінику, чи мисочки вмиті.
Та мисочки попід лавков заросли муравков,
А ложечки на полиці скисли в киселиці.

Ой у лузі на галузі сорока скрегоче,
Чого мамка миски мие? Бо донька не хоче.

А вже вечір вечоріє, буйний вітер віє,
Мати хату замітає, бо дочка не вміє.
Мати сидить, як фіалка, а дочка, як пава,
А всі горшки не помиті, аж зігнила лава.
Старостоньки на подвір'я шапочки здіймають,
А песята за горнята, з хатоньки втікають.

А в суботу на роботу прийде за ня мама,
А в неділю на гуляння прийду собі сама.

Ой мамуню, мамуненько, а я ваша донця,
Купіть мені парасольку від вітру й від сонця.

Ой біла ж бо дівка, біла, чого би не біла,
А вна в полі не робила, в холодку сиділа.
В холодочку вна сиділа, їла сушениці,
Як сиділа в пилипівку, сидить і в м'ясниці.

А в неділю дівка, дівка, в будний день дитина,
А як вийшла на лан жати — гірка їй година.

Не дивися, парубочку, що дівка, як сосна,
Подивися, парубочку, чи витче вна кросна.
Не дивися, парубочку, що дівка пещена,
Подивися, парубочку, чи піч їй мащена.

Та я іду до білявки, що білявка робить,
А білявка серед печі кошару городить.

Ой ішов я на ярмарок, на самі Варвари,
Та й повернув до дівчини, чи помиті лави.
Але лави не помиті, хата не метена,
А вна сидить на припічку, та й ще розплетена.
А ложечки у полиці скисли в киселиці,
А мисочки попід лавов зацвіли муравов.
Через двері вітер віє, хату замітає,
А вна сидить на припічку, нічо не гадає.
Бодай тобі, дівчинонько, таке тобі було,

Аби тебе із припічка крізь піч аж фуркнуло.

Та парадна відданиця на печі дрімала,
Сорочину не випрала, води ся бояла.

Коби-с була, дівчинонько, гарбузів не крала,
Була би-с сі, дівчинонько, восени віддала.
А як тобі, дівчинонько, та й не було стидно,
Що-с гарбузи поховала, хвостик було видно.

Ой неправду кажеш, дівко, що ходять старости,
То щовечір стука в двері поросля безхвосте.

Хвалилася єдна дівка перед другов дівков:
"Були в мене старостоньки, я пила горівку".
Не хвалися, дівчинонько, не вчися брехати,
Бо пес летів, хвостом вертів коло твої хати.

Хвалилася дівчинонька, що полотен бочка,
А прийшлося віддавати — по пупець сорочка.

Хвалилася дівчинонька перед парубками,
Що буде сі віддавати з двома подушками.
Не слухайте, парубочки, вона єдну має,
І тота їй надоїла — комин затикає.

Парубочок, як дубочок, дівчина тоненька;
На сім сажень пояси́на, та й ще коротенька.
Коби-с мені, моя мамко, локоть докупила,
А вже би ня пояси́на вколо обходила.

Ой у Хими перед хатов та виросла сосна,
Ой у Хими така дівка, як свиня поросна.

Ти казала-с, дівчинонько, що-с пані велика,
Ти не варта воду пити з мого черевика.

Чому хлопці не співають? Гаразду не мають,
Як в грудях їх задушило, та й не віддихають.

Ой чиї ви, парубочки, чи не стиганецькі?

Ой голови, як макітри, животи, як нецьки.

Угринівські парубки сіяли й орали,
А ямницькі репухаті гарбузи закрали.
Ой коби-то гарбузи, а то гарбузині,
Переїли, перегризли, ще гірше, як свині.

Ой нездалі парубоньки, як удуті міхи,
Лише ними доставляти до міста оріхи.

В інших селах парубоньки — сміття та полова,
В Івацівцях парубоньки — милая розмова.

Нагуївські парубочки мід, горілку пили,
Ясеницькі гелевари на чиру сі били.
Нагуївські парубочки дрібні листи пишуть,
Ясеницькі гелевари копили колишуть.

Нагуївські парубочки в коршмі наливали,
Ясеницькі гелевари гарбузи закрали.
Нагуївські парубочки, а де ваша цнота?
Коло коршми при дорозі прип'ята до плота.

Костенівські парубочки від мази, від мази,
Їден сліпий, другий кривий, третій ледве лазить.

Ай ганицькі легіники подобні, подобні,
Черева в них, як корита, голови, як довбні.

Та й до води, сиві коні, до води, до води,
Нема хлопців в нашім селі, самі діловоди.

Біда мені, біда мені з тими парубками:
Та ще курці до коліна — ходять за дівками.

Який тепер світ настав з тими парубками —
Сякий-такий панталач біжить за-дівками.
Який тепер світ настав, шапочки-рогачки —
Сякий-такий панталач біжить до багачки.

Ой не співай, парубочку, бо сі не належить,

Сховай голос у кишеню, най ти сі улежить.
Ой не співай, парубочку, бо ти сі не личить.
Сховай голос до кишені, най сі угниличить.

Ой не співай, парубочку, бо не знаєш як, як,
Візьми жабу за лапоньку та по писку хляп, хляп.
Ой не співай, парубоньку, не співай, не співай,
Візьми жабу за лапочку та й до неї зівай.

Тече вода з-під города на білий півмисок,
Їде дурень дорогою, задирає писок.

Із гонорним легіником ніщо говорити,
Обернеться в другий бік та стане курити.

Ой зацвіла синя цвітка та на тім Сереті;
Я казала, же в сердугі, він прийшов в вереті.
Я казала, же в вереті, а він прийшов в мішку,
Я ся назад оглядаю, а він їсть лемішку.

Убрав Василь чорний сірак, чорні рукавиці
Та й пішов сі вишкіряти межи молодиці.

Ти си мислиш, Івануню, що нема над тебе,
А в Бориса свиня лиса ще краща від тебе.

Ішов Гриць з вечорниць темненької ночі,
Сидить гуся над водою, витріщило очі.
А він крикнув "гиля, гиля", воно полетіло,
Якби була не палиця, було би го з'їло.

Ой Василю, Василику, мені з тебе дивно,
Мені тече вода з чола, тобі в ноги зимно.

Ой мала я хлопця, хлопця, Андруха, Андруха,
Посадила над водою, вхопила го муха.

Сидить котик на полиці та витріщив очі;
Віддай, Грицю, паляницю, що-с украв уночі.

Попід гору високою три брати ходило:

Один Стефай, другий Іван, а третій — Гаврило.
Іван любить погуляти, Стефан заспівати,
А Гаврило задре рило, коби лише спати.

Ай Михайло-ропухайло хотів ся женити,
Одну жінку хотів печи, а другу варити.

Ой Михайле-придибайле, міхом зашпилений.
Так ся гониш за дівками, як той пес шалений.

Ой дощ іде, роса паде на Юркову хату,
А ти, Юрку, скубай курку та й пошивай хату.

Не йди, Юрку, не йди, Юрку, в нашу мандибурку,
Бо там дівки воли пасуть та й здоймлять ярмурку.

Ти, Андруху, гони муху, а ти, Грицю, кицю,
Ти, Іване, тарабани файну молодицю.

А Микола робив кола, а Микита — сани,
А Микола їздив кіньми, а Микита — псами.

До сусіди решета, до сусіди сита,
Бо в сусіди такий хлопець, як качка розбита.
До сусіди решета, до сусіди нецок,
Бо в сусіди такий хлопець, як розбитий клецок.
До сусіди решета, до сусіди ножа,
Бо в сусіди дівчинонька, як розцвіла рожка.

Сколотили гуси воду, не хоче кінь пити,
Не подоба шмаркачеві дівчини любити.

А той ми ся, посеструню, парубок сподобав,
Що го кури не доїли, когут не додзьобав.

Ой не сідай коло мене, бо ми буде стидно,
Я дівчина, як калина, а ти— як страшидло.

Ти горбачу, ти шмаркачу, в червонім поясі,
А ти мене не чіпай, до мене ти засі.
Ой ти мене не зачіпай, бо я бондарівна,

Ти горбатий, череватий, а я всюди рівна.

Ходив бузьок понад воду та й сі заталапав,
Ото дурень, не парубок, що за дівков плакав.

Ой що тото за парубок, що так заходився,
А борода, як у цапа, сім літ не голився.

Що то мені за зілечко в лісі — павутиця,
Що то мені за кавалір, що, як пес, леститься?
Що то мені за зілечко — перекотиполе,
Що то мені за кавалір, що бородов коле?

З лисим добре панувати, з лисим добре жити,
Бо як сяде до вечері — не треба світити.
Чи так у вас, як і у нас, — мороз у петрівку?
Заморозив парубочок під кожухом дівку!

Сів си дурень коло мене та й си не вважає,
Що він мою спідничину ходаком валяє.
Сів сц дурень коло мене та й гадки не має,
Та сам мене не цілує і другим не дає.

Я посію жменю вівса, а жменю полови,
Сесе такі легіники — лиш пасти корови.

Ой мала я миленького, ой мала я, мала,
Наставила-м на ворота, та й ворона вкрала.

Парубочок, як дубочок, парубоцька міна,
Та як возьме дівку в танець, — дівці по коліна.

Сякий-такий парубчина, набакир шапчина,
В писку люлька, з носа булька, на бороді слина.

Чи ти, хлопче, такий дурний, чи ти біснுவатий,
Що ти ходив на ярмарок дівку купувати?
Де той, каже, парубочок, що я за ним гину?
Запряг його дідько в тачку та й возить ним глину.

Тече вода з-під города, звивається клубком,

Вже ся дідько закосичив моїм першим любком.

Ой мала я миленького та штири неділі,
Пішов сіно громадити, комарі го з'їли.

Коби я ся та й діждала свого миленького,
Я би йому не сказала словечка терпкого.
Я би йому не сказала, я би го любила.
До підпори присилила, кропивов жалила.
До підпори присилила, запрягла до ярма,
Ори, ори, мій миленький, не їж хліба дарма.

Ой коли б я мужа мала, я би шанувала,
До колика прив'язала, кропиви давала.

Ой я тобі не казала, ой любку мій, любку,
Продай з себе черевики та купи си люльку.
Ой я тобі не казала дурний, невирослий,
Коли-сь продав черевики, гуляй з люльков босий.

Ой мала я миленького з чорними очима,
А щоби був ще файніший, то го намочила.
Мокни, мокни, козаченьку, три дні і три ночі,
Бодай тобі викапали чорненькі очі.

Ой мій милий-чорнобривий жупана не має,
А як прийде до корчмоньки, дівки обіймає.

Онде мій везе гній поза окописька,
Заталапав вуса в гній: "Дай, Марисько, писка".

Видзьобали воробці пшеницю до зерна,
Якась твоя, Марисуню, співанка мізерна.

Ой не співай, негіднице, нікому навкори,
Бо ти виб'ю тоті зуби коням на підкови.

Ой не смійся, дівчинонько, з мого капелюха,
Я ся з тебе не смію, що ти клаповуха.

Не смійтеся, дівки, з мене, бо то не подоба,

Хоч я буду свині пасти, то й тото худоба.

Не умію ні косити,, ані копи класти,
Лише з гаю зазираю, де би дівку вкрасти.

Я не вмію зарядити, господарювати,
Лише вмію полюбити, дівча цілувати.

А я з гори на долину черемшину ріжу,
Як догляну файну любку, на колінах лізу.

А чи я був та не легінь, і не мож казати,
До півночі — за дівками, до полудня — спати.

Ой косити, сіно гребти — тото біда моя,
А дівчата обіймати — тото душа моя.

Наварила мама чиру у малім горщаті,
А я видів, що то мало, зачав верещати.

А я пішов до криниці та й води напився,
Залетіла муха в писок, мало не вдавився.

Аби-с знала, дівчинонько, який я драбуга,
Та я пропив за горівку залізо від плуга.
А я, хлопець молоденький, в свого батька вдався,
Мене взяли повісили, а я відірвався.
Мене взяли повісили догори ногами,
А я таки відірвався, пішов за дівками.

Я Микола й ти Микола, оба-смо Миколи,
Тебе били коло церкви, мене коло школи.
Тебе били коло церкви, що ти пив горівку,
Мене били коло школи, що-м полюбив дівку.

Закувала зозулиця на дроті, на дроті,
Чому дівки не співають, чи їм пір'я в роті?
Чому дівки не співають, голосу не мають?
Наїлися мандибурки, ледве віддыхають.

Ой чого ся р'озкричали у болоті жаби?

Чом дівчата не співають, лишень старі баби?

Ой не співай, дівчинонько, не маєш подяки,
Бо в нас такі під ратушом продавали фляки.

Ішли дівки на весілля, розсолом ся мили,
Помелом ся утирали, вби червені били.

Ой сей ночі опівночі і в третій годині
Їхав чортик за дівками в короткій свитині.

Чи так у вас, як у нас, гори побіліли?
Чи так у вас, як у нас, дівки подуріли?
Чи так у вас, як у нас, плоти городжені?
Чи так у вас, як у нас, дівки навіжені?

Летять кури з-під фігури, самі сорокати,
В нашім селі дівчатонька самі череваті.
Летять кури з-під фігури, самі чорнокрилі,
В нашім селі дівчатонька самі чорнобриві.

В Іванівцях добре бути, бо село на ямі,
А йванівські дівчатонька, як намальовані.
В других селах тільки дівок — вигатив би ринок
Та й ще би сі зіставило свиням на будинок.

Ой був же я в Путилові, та не пив горівки,
Не бачив я в Путилові хорошої дівки.
А як прийшов я на Жаб'є, напив-єм си пива,
Там як мала, так велика — кожна чорнобрива.

Ой у Тухлі дівки спухлі, в Гребенові босі,
Ходім, брате, у Коростів, бо там жовтокосі.

Ой Майдани файне село на горбі, на горбі,
А майданські такі дівки, як козарі в торбі.

У Майдані нема хліба, лише половуха,
У Майдані єдна дівка, та й тота безвуха.

Ей у Апші дівки слабші, у Лузі недужі,

Ідім, брате, до Бичкова, там дівки, як ружі.

А в Турадах добре бути, село при долині,
А в Турадах дівчатонька, як погнилі дині.

В Вікторові й в Комарові короткі загони,
В Комарові такі дівки, як два макогони.

А з Батятич на Зубівміст котяться гарбузи,
Зубівмістські дівчатонька самі драпогузи.

З Зубівмосту до Батятич котяться ґрейцари,
Батятицькі пару бойки самі господарі.

Жени мене, моя нене, ой жени мя, мамко,
Озьми за мя файне дівча — попову Маланку.
А попова Маланиця, як та калиночка,
По чотири неділейки не прана сорочка.

Ой чого-то та Парася та заморгалася?
Сім раз річку перебрела, та й не вмивалася.
Сім раз річку перебрела, а на восьмий стала:
Тепер я си нагадала, що ся не вмивала.

Ай пішов я попри дуби, а в дубі горівка,
Наймилася свині пасти бойчукова дівка.

Ой Марулька, пане-брате, Марулька, Марулька
Навішала кораликів, а під носом булька.

Ой Олена, пане-брате, Олена, Олена,
Навішала кораликів, як жаба зелена,
Намастила губи медом а коси позлітков,
Жеби за нев хлопці ішли, як коти за кітков.

А чия то дівчинонька в тій червоній хустці
Наставила оченята, як жаба в капусті?

Чим ся, дівко, величаєш: чи тов ряснорівні?
Скільки в півці ниток маєш, стільки будеш дівков.

Ти казала, дівчинонько, що ти така красна,
А я видів у Самборі — ліпша свині пасла.

А ти кажеш, дівчинонько, нема понад тебе,
Є в мазура свиня бура, ще краща від тебе.

Сорочечка рантухова, чоботи черлені,
Плечі трохи горбатенькі, а очі зелені.

Ой гуцулка, пане-брате, гуцулка, гуцулка,
А у неї такий носик, як за ґрейцар булка.

Болить мене головоюка, не можу схилити,
Та не знаю, де би на то ліки покупити.
Болить мене головоюка, приведіть доктора,
Та гарного молодого, бо я дуже хора.

У богача півкалacha, а богач все плаче,
У сирітки півкрихітки, а сирітка скаче.

Ой любив я дівок сорок, а молодиць триста,
Маю в Бога надієньку, моя душа чиста.

Попід грушу коньом рушу, тернем заколишу:
Молодицю возьму в танець, а дівчину лишу.

А я їхав по осики, дівки кажуть по музики,
А я їхав з оськами, дівки кажуть з музиками.

Єдна дівка сказалася, а друга ся втекла,
Єдна другу за чуприну повела до пекла.

Ой вдарили два морози, морози, морози,
Зморозили файну любку, ой Боже, мій Боже.
Ой вдарили два морози та й білі, та й білі,
Зморозили файну любку насеред подвір'я.

А Господи милостивий, а то маю чопці,
Би-м я боса не ходила, купили ми хлопці.

На калині нема цвіту, воробці з дзьобали,

На дівчині нема краси, хлопці зцілювали.

Ой не піду до дівчини, не піду, не піду,
Бо впав сніжок на обніжок та й нароблю сліду.

Ой не піду до дівчини, не піду ніколи,
Бо до неї хлопці ходять, як діти до школи.

У Сваляві загриміло, у Пасіці блисло,
Бодай тебе, моя мила, попід серце стисло.

Не підпирай, стара бабо, ворота драницьов,
Най тя дябол бере з твійов відданицев.

Ой Парашка з'їла пташка, а мені не дала,
Бодай тебе, Паранонько, хвороба напала.

Ідіть, дівки, на підпеньки, кличте мої Ксеньки,
Моя Ксенька не сліпенька, видить, де підпенька.

Ой любив я Катерину ціле літо й зиму,
Катерина ся сказала, вродила дитину.

Ей запійте, кури, рано та й збудіть Волену
Та най вийде до кирниці по воду студену.
Ей ще кури не запіли, як Волена встала,
Всі кирниці обходила, води не дістала.

Та чи я си не ґаздиня, чи не маю статку,
Трохи маку, пастернаку і цибульки грядку.

Не ходи попри нас, не диви у двір наш,
Бо у нашім дворі фраїрочки не маш.

Ти до мене не ходи, грубий, хорошенький,
Бо до мене хлопець ходить високий, тоненький.
Ти до мене не ходи, кучерявий хлопче,
Бо до мене дворачок стежеченьку топче.

Ой, співаче, небораче, ти співати вмієш,
Чому тогди не співаєш, як ти зголоднієш?

Ой дощ іде, роса паде на Юркову хату,
А ти, Юрку, скубай курку та й пршивай хату.

Недавно-м сі уженив, минув рік в петрівку,
Зібрав діти з торбиною, пішов на вандрівку.
Недалеко вандрував, з гори на долину,
Подивився у торбину — загубив дитину.

Ой чи я ти не казала, піди, дурню, піди,
Бо за мною молодою штирма кіньми їди.

Шкода трави шовкової тому облогові,
Шкода мене молодії тому дуракові.
Шкода мене молодії, шкода мого стану,
Та як я се ледареві у ручки дістану.

Шкода трави та й отави, що ніхто не косить,
Шкода мої перстенини, що ї дурень носить.
Ой скинь, дурню, перстенину, а я твою скину,
Та най люди не говорять, що за тобов гину.
Ой скинь, дурню, перстенину, я твою загублю,
Та най люди не говорять, що я тебе люблю.
Ой скинь, дурню, перстенину, я твою затрачу,
Та най люди не говорять, що за тобов плачу.

Не з мене се посміяти, не з мене се кпити,
Та зо мнов би постояти та й поговорити,
Та зо мнов би постояти, коло мене сісти,
Та мені би, молодому, всю правду повісти.

Ти гадаєш, дівчинонько, що ти така файна,
Така була на стороні в цигана Михайла.
Ти гадаєш, дівчинонько, що ти така пишна,
Спідня губа, як підошва, а верхня — як пришва.
Ти гадаєш, дівчинонько, що я тебе хочу,
Я такими дівоньками коноплі волочу.

Ой Іван-подолян ходив з посторонком,
Вперезався комишем, підпирався ворком.
Тримав став на печі, черпав воду саком,
Ловив рибу грабельками, стріляв птахи маком.

Як ся став запалив, риби погоріли,
Попалені щупаки до лісу летіли.

Сидить сова на купині, чіпці виплітає,
А соловей в сопілочку коломийку грає.

Ой скрипочки із липочки, струни з прядевниці,
Як заграє коло стола, чути до полиці.

Ой кувала зозулечка, кувала зозулька,
Нехай собі потанцюють бобик і фасулька.

Ой всі коні попутані, лиш один без пута,
Усі дівки як ластівки, лиш одна засмута.

Ой що ж тото за зіллячко, що ся не засіє?
Ой що тото за дівчина, що ся не засміє?

Ой дівчино, дівчинонько, яка ти, яка ти,
За хлопцями заглядаєш, не заметиш хати.

Ой дівчино, дівчинонько, вмієш ся лишити,
А не вмієш до сорочки рукава пришити.

Сіда й рїда, сіда й рїда, на тїй черганівцї
Данцували два парубки та ще й штири дївцї.
Данцували, данцували, аж корчма дрижіла,
А багацка дівчинонька під корчмов сидїла.
Чого сидиш, дівчинонько, їди в корчму пити.
Нівїшіла-ся кораликів, аби не любити.
А хїба то коралики — то червона глина.
Вна гадала, що змудрує багацкого сина.
А багацкий син хвалився, що вміє косити,
Зате́в косу у купину, заче́в голосити:
— Йой, дївчета-ластів'єта, най вас перепрошу,
Поможіт ми витегнути із купини косу.
— Хїба би ми дурні були, розуму не мали,
Аби тобї із купини косу витегали.
— А бодай ти, дівчинонько, та тогди віддала,
Коли в поли на камени виросте отава.
— А бодай ти, легінику, та тогди вженився,

Коли в полі на камені барвінчик встелився.